

Uhrilahjoja Jeesukselle

”Kuinka voisin maksaa Herralle sen, minkä hän on hyväkseni tehnyt? Minä kohotan uhrimaljan ja kiitän Herraa, pelastajaani. Minkä olen hänelle luvannut, sen teen, teen sen hänen kansansa nähdessä.” (Ps. 116:12–14.)

Avaintekstit:

2. Kor. 9:6, 7;
5. Moos. 16:17;
Ps. 116:12–18;
1. Aik. 16:29;
Mark. 12:41–44;
Mark. 14:3–9.

Kyymmenysten lisäksi ovat uhrilahjat, joita annetaan siitä 90 prosentista, joka on jäänyt haltuumme sen jälkeen, kun olemme palauttaneet kymmenykset Jumalalle. Tästä anteliaisuus vasta alkaa. Jumalan kansa toi erilaisia uhreja, kuten syntiuhreja, joita annettiin vastauksena Jumalan armoon, tai kiitosuhreja, joilla kiitettiin Jumalan suomasta varjeluksesta, terveydestä ja ylläpidosta. Köyhillä oli omat lahjansa. Lisäksi olivat vielä lahjat jumalanpalvelushuoneen rakentamiseksi ja ylläpitämiseksi.

Kun ajattelemme Jumalan meille antamien lahjojen suuruutta, alamme nähdä oman antamisemme muunakin kuin vain parkkipaikan päällystämisen tai kirkko-kuoroasujen kustantamisena. Tuomme lahjamme vastauksena siihen, mitä Jumala on tehnyt hyväksemme, varsinkin Jeesuksessa saamassamme lahjassa. ”Me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä.” (1. Joh. 4:19.) Sitten paikallisseurakunta, piirikunta tai maailmanlaajuinen seurakunta käyttää meidän lahjamme Jumalan asian edistämiseksi. Tällä viikolla kertaamme, mitä Raamattu sanoo uhrilahjoista Jumalan asioiden hoitamisenä maan päällä.

ANTAMISEN VAIKUT- TIMET

Me rakastamme Jumalaa, koska hän on ensin rakastanut meitä. Antamisemme on vastausta Jeesuksessa samaamme suunnattomaan lahjaan. Meille itse asiassa sanotaan, että ”Herra ei tarvitse meidän uhrilahjojamme. Me emme voi rikastuttaa häntä lahjoillamme. Psalmista sanoo: ‘Sinulta me olemme kaiken saaneet, sinulta on tullut kaikki, minkä sinulle annamme.’ Silti Jumala sallii meidän osoittaa kiitollisuuttamme hänen hyvydestään uhraamalla jotakin itseltämme, että muutkin saisivat samaa hyvää.” (CS 18.)

Kun luovutamme ”meidän” rahamme Jeesukselle, se itse asiassa vahvistaa rakkauttamme häneen ja toisiin. Siksi rahalla voi olla voima saada aikaan hyvää. Jeesus käytti enemmän aikaa puhuen rahasta ja rikkaudesta kuin juuri mistään muusta aiheesta. Joka kuudes jae Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumeissa käsittelee rahaa. Evankeliumin hyvä uutinen on, että Jumala voi vapauttaa meidät rahan rakastamisesta ja sen väärinkäytöstä.

Lue Matt. 6:31–34 ja 5. Moos. 28:1–14. Mitä Jumala lupaa tehdä meidän hyväksemme, jos me tottelemme häntä? Onko itsestä vedota Jumalan lupauksiin?

Uhrilahjamme ovat todiste halukkuudestamme uhrata itsensä Jumalalle. Niiden antaminen voi olla syvällisesti hengellinen kokemus, ilmaus siitä, että olemme luovuttaneet elämämme kokonaan Jumalalle Herranamme. Meidän tulee seisoa sanojemme takana ja tukea varoillamme sitä, minkä puolesta puhumme. Ihminen voi sanoa rakastavansa Jumalaa, mutta anteliaat uhrilahjat paljastavat tuon rakkauden syvyyden (ja jopa vahvistavat sitä).

Uhri annetaan sydäimestä, joka luottaa persoonalliseen Jumalaan, joka pitää jatkuvasti huolta tarpeistamme parhaaksi katsomallaan tavalla. Uhrimme perustuvat vakaumukseen siitä, että meillä on pelastusvarmuus Kristuksessa. Emme yritä niillä lepytellä Jumalaa tai etsiä hänen hyväksyntäänsä. Pikemminkin uhrin kumpuavat sydäimestä, joka on uskossa hyväksynyt Kristuksen ainoana ja riittävänä armon ja lunastuksen antajana.

Lue 2. Kor. 9:6, 7. Mitä Herra sanoo tässä meille? Mitä tarkoittaa, että kukin ”antakoon sen mukaan kuin on mielessään päättänyt”? Miten opimme antamaan iloisesti?

MILLAINEN OSUUS UHRI- LAHJAKSI?

Lue 5. Moos. 16:17. Mitä kriteerejä Jumala antaa sen perustaksi, kuinka paljon meidän tulisi antaa uhri lahjoja?

Uhrilahjamme ovat tunnustus ja ilmaus kiitollisuudestamme Jumalaa kohtaan hänen runsaista elämänlahjoistaan ja monenlaisista jatkuvista siunauksistaan, kuten lunastuksesta ja ravinnosta. Uhrilahjojemme määrä pohjautuu siihen, millä meitä on siunattu. ”Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan –.” (Luuk. 12:48.)

Lue Ps. 116:12-14. Miten meidän tulisi vastata jakeen 12 kysymykseen? Miten raha sopii vastaukseen?

Miten voisimme koskaan maksaa Jumalalle kaikista hänen meille antamistaan siunauksista? Yksinkertainen vastaus on, että emme koskaan pystyisi siihen. Paras mitä voimme tehdä on olla anteliaita Jumalan asialle ja lähimmäistemme auttamiseksi. Kun Jeesus lähetti opetuslapsensa lähetysmatkalle, hän sanoi heille: ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.” (Matt. 10:8.) Uhrilahjamme auttavat kristuksenkaltaisen luonteen kehittämisessä. Meitä muutetaan itsekkäästä rakastavaksi; meidän tulee huolehtia toisistamme ja Jumalan asiasta samalla tavoin kuin Kristus teki.

Muistakaamme aina, että ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi –” (ks. Joh. 3:16). Vastavasti: yhtä varmasti kuin päivä seuraa yötä, mitä enemmän me ahnehdimme itsellemme, sitä itsekkäämmäksi sydämemme muuttuu ja sitä onnettomammiksi tulemme.

Uhrilahjan tuominen Herralle on kristillinen velvollisuus, jolla on hengellisiä ja moraalisia seurauksia. Jos laiminlyömmme tämän, teemme hengellistä vahinkoa itsellemme, kenties enemmän kuin tajuammekaan. Lisäksi saamme itse päättää, minkä summan annamme ja mille taholle lahjoitamme.

Mitä uhri lahjasi ja asenteesi niiden antamiseen kertoo suhteestasi Jumalaan?

UHRILAHJAT JA JUMALAN- PALVELUS

Raamatussa ei anneta meille mitään jumalanpalvelusta koskevaa kaavaa. Vaikuttaa kuitenkin siltä, että ainakin neljä asiaa kuuluu siihen. Uudessa testamentissa jumalanpalvelusta kuvaavaan listaan kuuluu ainakin kirjoitusten tutkiminen/ saarna, rukous, musiikki sekä kymmenykset ja uhrilahjat.

Kolmesti vuodessa kaikkien Israelin miesten (ja perheiden) oli määrä tulla Herran eteen Jerusalemissa. Ja kukaan ”ei saa[nut] tulla Herran eteen tyhjin käsin” (5. Moos. 16:16.) Toisin sanoen kymmenysten palauttaminen ja uhrilahjojen antaminen olivat osa jumalanpalvelusta. Jumalan lapset toivat kymmenyksensä ja uhrilahjansa pääsiäisenä, helluntaina ja lehtimajanjuhlan aikaan. On vaikea kuvitella, että kukaan olisi tullut noihin juhliin tyhjin käsin.

Muinaisille israelilaisille kymmenysten ja uhrilahjojen antaminen oli keskeinen asia heidän jumalanpalveluksessaan. Todellinen Jumalan palveleminen ei ole pelkästään kiitollisuuden ilmaisemista Jumalaa kohtaan sanoin, laulussa ja rukouksessa, vaan myös siinä, että tuomme uhrilahjamme Herran huoneeseen. Israelilaiset toivat lahjansa temppeleihin; me tuomme ne kirkkoon sapattina osana jumalanpalvelusta (tämä on ainakin yksi tapa palauttaa kymmenyksemme ja antaa uhrilahjamme).

Lue 1. Aik. 16:29; Ps. 96:8, 9 ja Ps. 116:16–18. Miten voimme soveltaa näissä jakeissa esitettyjä periaatteita omaan jumalanpalvelukseemme?

Jumalan lapsina, joille on annettu tehtäväksi olla vastuussa hänen työstään maan päällä, meillä on etuoikeus, mahdollisuus ja velvollisuus tuoda uhrilahjamme. Jos Herra on antanut meille lapsia kasvatettavaksi hänelle, meidän tulisi jakaa heidän kanssaan se ilo, jota kymmenysten ja uhrilahjojen tuominen seurakunnan tilaisuuksiin tuottaa. Joissakin paikoissa ihmiset palauttavat kymmenyksensä nettipankin välityksellä tai muulla tavoin. Teimmepä sen miten tahansa se on osa meidän jumalanpalvelustamme.

Millaisia kokemuksia sinulla on ollut siitä, että palautat kymmenykset ja annat uhrilahjoja osana jumalanpalvelustasi? Miten tällainen tapa vaikuttaa suhteeseesi Jumalaan?

JUMALA HUOMAA UHRILAH- JAMME

Lue Mark. 12:41–44. Minkä periaatteen kertomus opettaa meille ja miten voimme soveltaa sitä omaan jumalanpalvelukseemme?

Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat temppelin esipihalla, jonne uhriarkku oli sijoitettu. Jeesus katseli ihmisiä, jotka toivat arkkuun lahjojaan. Hän näki, miten leskivaimo antoi kaksi pientä lanttia. Nainen oli laittanut arkkuun kaiken, minkä omisti. ”Jeesus ymmärsi naisen motiivit. Nainen uskoi, että temppelin jumalanpalvelus oli Jumalan määräämää ja oli innokas tekemään kaikkensa ylläpitääkseen sitä. Hän teki sen, mitä pystyi. Hänen tekonsa muisto elää halki aikojen ja tuo iloa hänelle itselleenkin halki ikuisuuden. Hänen sydämensä oli lahjassa mukana; lahjan arvo ei perustunut lantin arvoon, vaan naisen Jumalaa kohtaan tunteman rakkauden määrään, joka sai hänet tekemään tuon teon.” (CS 175.)

Eräs toinen tärkeä näkökulma on se, että tämä on ainoa lahja, jota Jeesus kiitteli. Ja kyse oli siis lahjasta seurakunnalle, joka pian hylkäisi hänet; seurakunnalle, joka oli suuresti poikennut kutsumuksestaan ja tehtävästään.

Lue Ap. t. 10:1–4. Miksi taivaallinen enkeli vieraili roomalaisen sadanpäällikön luona? Mitkä hänen kaksi tekoaan saivat huomiota taivaassa?

Ilmeisesti sen lisäksi, että rukouksemme kuullaan taivaassa, siellä huomataan myös meidän lahjan antamisen motiivimme. Tekstissä sanotaan, että Cornelius antoi runsaasti. ”Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi.” (Matt. 6:21.) Corneliuksen sydän oli mukana hänen antamissaan lahjoissa. Hän oli valmis oppimaan enemmän Jeesuksesta. Rukous ja almut liittyvät läheisesti yhteen ja osoittavat meidän rakkauttamme Jumalaa ja lähimmäisiämme kohtaan. Niissä toteutuu Jumalan lain kaksi suurta periaatetta: ”Rakasta Herraa, Jumalasi, koko sydäimestäsi ja koko sielustasi, koko voimallasi ja koko ymmärrykselläsi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” (Luuk. 10:27.) Ensimmäinen käsky toteutuu rukouksessa ja toinen almujen antamisessa.

UHRI- LAHJOJA ISOSTA LASI- PURKISTA

Tutkimus on osoittanut, että vain noin yhdeksän prosenttia ihmisten varallisuudesta on rahoitusomaisuutta, jota voidaan lahjoittaa uhrilahjoina lyhyellä varoitusajalla. Käteisvaroja, sekkejä, säästöjä, rahamarkkinarahastoja ja muita vastavia pidetään yleensä rahoitusomaisuutena, ainakin niillä, joilla tällaisia varoja on. Suurin osa varallisuudestamme on sijoitettu kiinteään omaisuuteen, kuten kotikiinteistöihin, karjaan (jos elämme maalla), tai muuhun kiinteään tavaraan.

Eroa käyttövarojen ja kiinteän omaisuuden välillä voidaan kuvata jakamalla tuhat senttiä (10 euroa) kahteen eri lasipurkkiin niin, että 10 senttiä kuvaa aina jokaista prosenttiyksikköä. Pienessä lasipurkissa olisi siis 90 senttiä, jotka kuvaisivat yhdeksän prosentin käyttövarojasi. Suuressa lasipurkissa olisi siten 9 euroa 10 senttiä, ja ne kuvaisivat 91 prosentin kiinteää omaisuuttasi.

Suurin osa ihmisistä antaa uhrilahjansa ”pienestä lasipurkista” eli käyttövaroistaan, joita heillä on käteisenä tai pankkitilillään. Jos joku kuitenkin innostuu oikein tosissaan jostakin, hän antaa ”isosta lasipurkista”. Raamatussa on monia esimerkkejä tästä.

Lue Mark. 14:3–9 ja Joh. 12:2–8. Ketkä olivat päähenkilöitä Simonin juhlissa? Mikä oli Marian lahjan arvo? Miksi hän voiteli Jeesuksen tällöin?

Marian lahja oli 300 denaarin arvoinen – kokonaisen vuoden palkan verran. Kyse oli Marian ”suuresta lasipurkista”. Pian tämän jälkeen Juudas petti Jeesuksen vain hieman yli yhdellä kolmasosalla tuota summaa eli ”pienen lasipurkin” lahjan hinnalla: kolmellakymmenellä hopearahalla (Matt. 26:15). Vaaditaan todellista rakkautta ja sitoutumista, että joku antaa ”suuren lasipurkin” lahjoituksia eli antaa sijoituksistaan. Jos meistä kuitenkin tulee ahneita, kuten Juudaksesta, saatamme myydä itsemme pilkkahintaan.

Barnabaksen toiminta mainitaan 28 kertaa Uudessa testamentissa. Tunnemme hänet pääasiassa Paavalin matkakumppanina ja suurena lähetystyöntekijänä. Tuon toiminnan perusta mainitaan samassa tekstissä, jossa hänetkin ensimmäistä. Ap. t. 4:36, 37 luemme Barnabaksen ”ison lasipurkin” antamisesta. Miten vahva todistus Kristuksen sanoista: ”Mistä on aarteesi, siellä on myös sydämesi.” (Matt. 6:21.)

KERTAUS

Lisäaineistoa: Taivaan muistikirjaan on merkitty myös Jumalan perheen taloudellinen uskollisuus. ”Enkeli kirjaa uskollisesti muistiin jokaisen uhrin, joka on omistettu Jumalalle ja tuotu hänen aarrekkammioonsa, kuten myös sen, mitä anetuilla varoilla saavutetaan. Jumala näkee jokaisen hänen asialleen omistetun pennosen. Hän näkee myös antajan halukkuuden tai vastahakoisuuden. Antamisen motiivi kirjaan ylös. Uhrautuvat ihmiset, jotka antavat takaisin Jumalalle sen, mikä hänelle kuuluu ja mitä hän heiltä vaatii, palkitaan tekojensa mukaan. Vaikka näitä pyhitettyjä varoja käytettäisiin väärin, eivätkä ne saisi aikaan sitä tulosta, joka antajalla oli mielessään - Jumalan kunnia ja ihmisten pelastus - ne, jotka tekivät uhrauksen sisimpänsä vilpittömyydessä ja Jumalan kunniaa silmällä pitäen, eivät menetä palkintoaan.” (2 T 518.)

”Jumala haluaa, että ihmiset rukoilisivat ja suunnittelisivat, miten edistää hänen työtään. Meidän tulee Corneliuksen tavoin yhdistää rukouksemme antaminen. Rukoustemme ja almujemme on noustava Jumalan eteen muistomerkeiksi. Usko ilman tekoja on kuollut; ja ilman elävää uskoa on mahdotonta miellyttää Jumalaa. Kun rukoilemme, meidän tulee antaa kaikki, minkä suinkin voimme, toimintamme ja varamme, jotta rukouksemme täytyisivät. Jos toimimme uskomme mukaan, Jumala ei unohda meitä. Hän panee merkille jokaisen rakkauden ja itsensä kieltämisen teon. Hän avaa tilaisuuksia, joissa voimme osoittaa uskomme.” (*Atlantic Union Gleaner*, 17. kesäkuuta, 1903.)

Keskustelunaiheita:

1. Miten rukoileminen ja antaminen liittyvät toisiinsa? Miten rukoileminen voi auttaa sinua tietämään, mihin tarkoitukseen, milloin ja kuinka paljon pitäisi antaa?

2. Yhdysvaltalainen aikakauslehti kertoi Wall Streetin nuorista ammattilaisista, jotka ansaitsivat hyvin, mutta olivat silti onnettomia, vihaisia ja huolissaan. Eräs heistä sanoi: ”Mitä väliä on kuolemani jälkeen sillä, jos onnistuin tekemään prosentin ylimääräisen voiton salkkuuni?” Miten antaminen voi olla hengellisesti hyödyllistä antajalle vapauttaen häntä rikkauden viettelyksiltä (Matt. 13:22)?

3. Yllä olevassa Ellen G. Whiten lainauksessa on maininta varojen väärinkäytöstä. Miksi on tärkeää, että pidämme hänen asiaa koskevan neuvonsa mielessämme?